

Daniels Bog - Nummer et hundrede og halvtreds

Fortolkning af Ezekiel 37 og dets relevans for de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-03-21

Efter at Ezekiel beskriver processen, hvorved de to nationer bliver ét, fastslår han dernæst, at nationen vil blive regeret af kong David, og at han vil indgå pagt med dem, og at Hans tabernakel vil være hos dem.

De skal ikke mere gøre sig urene med deres afguder, heller ikke med deres vederstyggeligheder eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem ud fra alle de steder, hvor de bor, og hvori de har syndet, og jeg vil rense dem; og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Og min tjener David skal være konge over dem; og de skal alle have én hyrde; de skal også vandre efter mine domme og holde mine vedtægter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo deri, de og deres børn og deres børns børn til evig tid; og min tjener David skal være deres fyrste til evig tid. Desuden vil jeg slutte en fredspagt med dem; den skal være en evig pagt med dem; og jeg vil give dem fast grund og gøre dem talrige og sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Også min bolig skal være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og hedningerne skal kende, at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem til evig tid. Ezekiel 37:23–28.

Ezekiels kapitel syvogtredive giver en meget detaljeret fremstilling af beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind. De to stykker træ, som skal blive til ét folk, når guddommelighed forenes med menneskelighed, og de skal have én konge over sig. Det ene folk er Guds kirke i de sidste dage, som er de hundrede og fireogfyre tusind. De to stykker træ er de to perioder med adspredelse for Israels nordlige og sydlige riger. Disse to stykker træ er dem, som Paulus betegner som „legemet“, når han også betegner Kristus som dette legemes „hoved“. Ezekiel identificerer Paulus' „hoved“ som „kong David“ og „legemet“ som „ét folk“.

I det budskab, som blev givet til adventismen i 1856, og som er repræsenteret ved Hiram Edsons ufuldendte serie om de „syv tider“ fra 1856, henviser Edson til Esajas, kapitel syvs profeti om femogtres år som det bibelske referencepunkt for begyndelsespunkterne for begge perioder på syv tider. Tidsprofetien om de femogtres år er anbragt i en gådefuld sammenhæng, ligesom de steder i Johannes' Åbenbaring, der siger: „den, som har øre, han høre.“ Hvis du har øjne, som kan skelne, og ører, som kan forstå, er der noget meget vidunderligt i det afsnit.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden fem og tres år skal Efraim være knust, så det ikke længere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:8, 9.

Profetien om de femogtres år begyndte i 742 f.Kr., og inden for disse femogtres år, nitten år senere i 723 f.Kr., blev Israels nordlige rige ført i fangenskab af Assyrien, og da disse år udløb i 677 f.Kr., blev Manasse taget til fange af Babylon. Disse femogtres år blev også fremstillet i opfyldelserne ved afslutningen på de to nationers adspredelser, som i Ezekiels beretning skulle blive til én stav. De markerede henholdsvis 1798, 1844 og 1863. I de vers, som identificerer det budskab, der blev forkastet i 1863, findes der en særlig profetisk åbenbaring, hvori profetien er indfattet.

Det er åbenbaringen af, at en nations „hoved“ er dens hovedstad, og at hovedstadens „hoved“ er kongen. Den fremfører to vidner til denne åbenbaring og fører derpå hele profetien og åbenbaringen til en afslutning med gåden: „Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stadfæstet.“ Hvis I ikke tror, at kongen er hovedet, og at hovedet er hovedstaden, da skal I ikke blive stadfæstet.

Ezekiels nation, som frembringes ved sammenføjnngen af de to stokke fra nordriget og sydriget, skulle have en konge, hvilket er et hoved, hvilket er nationens hovedstad. Hele passagen hos Ezekiel taler om de profetiske kendetegn ved beseglingen af de hundrede fireogfyre tusinde, som repræsenterer sammenføjnngen af guddommelighed med menneskelighed i perioden for den tredje ve's Islams syvende basuns lydende.

Dagene for lyden af den Syvende Basun i Åbenbaringen kapitel ti begyndte, da der ikke længere skulle være „tid“, hvilket var den 22. oktober 1844, da den tredje engel ankom. På det tidspunkt erfarede Johannes bitterheden ved denne dato, og han blev da og dér befalet at måle templet, men at udelade historien om de tusind to hundrede og tres år, hvori helligdommen og hæren blev nedtrampet, for den periode var givet til hedningerne.

Og den engel, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himlen og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himlen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke skulle være mere tid; men i de dage, da den syvende engels røst lyder, når han begynder at basune, da skal Guds hemmelighed fuldendes, således som han har forkyndt det for sine tjenere profeterne. Og den røst, som jeg havde hørt fra himlen, talte atter til mig og sagde: Gå hen og tag den lille bog, som er åben i hånden på englen, som står på havet og på jorden.

Og jeg gik hen til englen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af englens hånd og åd den; og den var i min mund sød som honning, men da jeg havde ædt den, blev min bug bitter. Og han sagde til mig: Du skal atter profetere om mange folk og nationer og tungemål og konger. Og der blev givet mig et rør, ligesom en stav; og englen stod og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården uden for templet skal du lade ude og ikke måle den; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under føde i toogfyre måneder. Åbenbaringen 10:5–11:2.

Det tempel, som Johannes skulle måle den 22. oktober 1844, var det tempel, hvori der var tilbedere. Forgården skulle udelades. Det tempel, som har et alter og hvori der også er tilbedere, er

det himmelske helligdoms hellige. Der var et alter i forgården, men dette skulle udelades, så det eneste andet alter i Guds helligdom er røgelsesalteret, som er placeret i Det Hellige. Ved den tredje engels ankomst i 1844, som var et forbillede på den tredje engels ankomst ved begyndelsen af beseglingstiden den 11. september 2001, bestod templet kun af to afdelinger.

Det Hellige var et symbol på Kirken, som Paulus identificerer som legemet, og Det Allerhelligste var et symbol på legemets hoved. Det Hellige er et symbol på menneskeligheden, og Det Allerhelligste er symbolet på guddommeligheden. Alteret og røgen, der steg op fra alteret, og som hævede sig og trængte ind i Det Allerhelligste, repræsenterer det punkt, hvor menneskeligheden blev forbundet med guddommeligheden. Mennesket kan kun gå ind i Det Allerhelligste ved tro, men de trofastes erfaring er forlagt til Det Hellige.

Der skal de spise Guds Ord, som det fremstilles ved brødene på skuebrødets bord. Der skal de lade deres lys skinne for menneskene og herliggøre deres himmelske Fader, som det fremstilles ved den syvarmede lysestage, som vi får at vide repræsenterer Kirken. Der skal de forenes med guddommeligheden, idet deres bønner stiger op med Kristi fortjenester til selve den Guddommeliges nærhed.

Fra 1798 til 1844 oprejste Templets Bygmester et menneskelighedens tempel, som Han havde til hensigt at forene med sit guddommeligheds tempel, men menneskeligheden gjorde oprør. Fra og med 2001 oprejser Han atter menneskelighedens tempel, fremstillet som de hundrede og fireogfyrre tusinde. Ifølge Ezekiel skal „kong David“ herske over nationen, som forvandles fra en dal af døde, tørre laodikeiske ben til den mægtige hær, der løftes op som et banner ved den snart kommende søndagslov.

Det sydlige kongerige Juda var stedet, hvor hovedstaden Jerusalem lå, og nationen, kongen og hovedstaden repræsenterer „hovedet“. Tror I, skal I stå fast. I forholdet mellem det nordlige og det sydlige kongerige var Juda „hovedet“; det var dér, hovedstaden lå, og det er den by, som Herren udvalgte til at sætte sit navn i. Det nordlige kongerige var „legemet“. På grund af Salomos frafald rejste Herren modstandere imod Salomo. En af disse modstandere var Jeroboam, som blev den første konge over det delte nordlige kongerige Israel.

Og Jeroboam, Nebats søn, en efratiter fra Sereda, Salomos tjener, hvis moders navn var Serua, en enke, også han løftede sin hånd mod kongen. Og dette var grunden til, at han løftede sin hånd mod kongen: Salomo byggede Millo og udbedrede bruddene i sin fader Davids stad. Og manden Jeroboam var en vældig tapper helt; og da Salomo så den unge mand, at han var flittig, satte han ham over alt arbejdet for Josefs hus. Og det skete på den tid, da Jeroboam drog ud fra Jerusalem, at profeten Akija fra Silo fandt ham på vejen; og han havde iført sig en ny kappe, og de to var alene på marken. Og Akija greb den nye kappe, som han havde på, og sønderrev den i tolv stykker. Og han sagde til Jeroboam: Tag dig ti stykker; thi således siger Herren, Israels Gud: Se, jeg vil rive kongeriget ud af Salomos hånd og vil give dig ti stammer. (Men han skal have én stamme for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den stad som jeg har udvalgt blandt alle Israels stammer:)

Fordi de har forladt mig og tilbedt Ashtoret, zidoniernes gudinde, Kemosj, moabitternes gud, og Milkom, ammonitternes gud, og ikke vandret på mine veje for at gøre det, som er ret i mine øjne, og for at holde mine vedtægter og mine domme, således som David, hans fader, gjorde. Dog vil jeg ikke tage hele kongeriget ud af hans hånd; men jeg vil gøre ham til fyrste alle hans levedage for Davids, min tjeners, skyld, ham, som jeg udvalgte, fordi han holdt mine bud og mine vedtægter. Men jeg vil tage kongeriget ud af hans søns hånd og give dig det, nemlig ti stammer. Og hans søn vil jeg give én stamme, for at David, min tjener, altid må have et lys for mit ansigt i Jerusalem, den by, som jeg har udvalgt mig til at sætte mit navn dér. 1 Kong. 11:26–36.

Den nation, som blev skabt, da Ezekiel sammenføjede de to stokke, skulle have „David“ som konge, og David regerede fra Jerusalem, som er hovedstaden, hvor Gud valgte at sætte sit navn. De ti nordlige stammer var et symbol på legemet, og Jerusalem var symbolet på hovedet. På grund af Manasses synder blev Juda ført bort til Babylon i fangenskab i 677 f.Kr., hvorved spredningen gennem de „syv tider“ over det sydlige rige begyndte. På den tid forkastede Herren Jerusalem.

Dog vendte Herren ikke om fra sin store vredes glød, hvormed hans vrede var optændt mod Juda på grund af alle de provokationer, hvormed Manasse havde krænket ham. Og Herren sagde: Også Juda vil jeg fjerne fra mit åsyn, ligesom jeg har fjernet Israel, og jeg vil forkaste denne by Jerusalem, som jeg har udvalgt, og det hus, om hvilket jeg har sagt: Mit navn skal være der. 2 Kong 23:26, 27.

Det var i det „hus“ i Jerusalem, hvor Han valgte at sætte sit navn, og byen og huset blev forkastet, men Zakarias gav et løfte om, at Herren atter ville udvælge Jerusalem.

Da svarede Herrens engel og sagde: Hærskarers Herre, hvor længe vil du undlade at forbarme dig over Jerusalem og Judas byer, mod hvilke du har været vred disse halvfjerdsindstyve år? Og Herren svarede den engel, som talte med mig, med gode ord og trøsterige ord. Så sagde den engel, som talte med mig, til mig: Råb ud og sig: Så siger Hærskarers Herre: Jeg nærer stor nidkærhed for Jerusalem og for Zion. Og jeg er i høj grad vred på de hedningefolk, som lever i tryghed; thi jeg var kun lidt vred, men de hjalp ulykken frem. Derfor siger Herren således: Jeg er vendt tilbage til Jerusalem med barmhjertighed; mit hus skal bygges i den, siger Hærskarers Herre, og målesnoren skal udspændes over Jerusalem.

Råb atter og sig: Så siger Hærskarers Herre: Mine byer skal endnu flyde over af velstand, og Herren skal endnu trøste Zion og endnu udvælge Jerusalem. Så løftede jeg mine øjne og så, og se, fire horn. Og jeg sagde til engelen, som talte med mig: Hvad er disse? Og han svarede mig: Dette er de horn, som har spredt Juda, Israel og Jerusalem. Og Herren lod mig se fire smede. Da sagde jeg: Hvad kommer disse for at gøre? Og han talte og sagde: Dette er de horn, som har spredt Juda, så ingen løftede sit hoved; men disse er kommet for at forfærde dem, for at styrte hedningefolkenes horn, de som løftede deres horn over Judas land for at sprede det.

Jeg løftede atter mine øjne og så, og se, der var en mand med en målesnor i hånden. Da sagde jeg: Hvor går du hen? Og han sagde til mig: For at måle Jerusalem, for at se, hvor stor dens bredde er, og hvor stor dens længde er. Og se, engelen, som talte med mig, gik frem, og en anden engel gik ud for at møde ham, og sagde til ham: Løb hen og tal til denne unge mand og

sig: Jerusalem skal bebos som åbne byer uden mure på grund af mængden af mennesker og kvæg deri. For jeg, siger Herren, vil være en mur af ild rundt om hende, og jeg vil være herligheden midt i hende. Ho, ho! Fly bort og fly fra landet mod nord, siger Herren; for jeg har spredt jer for alle himmelens fire vinde, siger Herren. Frels dig, Zion, du som bor hos Babylons datter. For så siger Hærskarers Herre: Efter herligheden har han sendt mig til de folk, som plyndrede jer; thi den, som rører ved jer, rører ved hans øjsten.

Thi se, jeg vil svinge min hånd imod dem, og de skal blive til bytte for deres tjenere; og I skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig. Fryd dig og glæd dig, Zions datter; for se, jeg kommer, og jeg vil bo i din midte, siger Herren. Og mange folkeslag skal på den dag slutte sig til Herren og være mit folk; og jeg vil bo i din midte, og du skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til dig. Og Herren skal tage Juda i eje som sin del i det hellige land og atter udvælge Jerusalem. Alt kød, vær stille for Herren; for han rejser sig fra sin hellige bolig. Zakarias 1:12–2:13.

Løfterne om, at Herren igen ville udvælge Jerusalem, blev opfyldt, da det gamle Israel genopbyggede Jerusalem efter deres fangenskab i Babylon; men profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede. Herren blev „rejst op af sit hellige tempel“ den 22. oktober 1844, da Han rejste sig og gik fra Det Hellige til Det Allerhelligste; på det tidspunkt skulle „alt kød“ „tie“ for Herren, for den modbilledlige Forsoningsdag var kommet, i overensstemmelse med Habakkuk TO-TYVE.

Men Herren er i sit hellige tempel; lad al jorden tie stille for hans ansigt. Habakkuk 2:20.

På den tid fik Johannes i Åbenbaringens ellefte kapitel befaling til at måle templet, hvilket Zakarias var vidne til, da han „atter løftede sine øjne og så, og se, en mand med en målesnor i sin hånd“. Da sagde Zakarias: „Hvor går du hen?“ Og Johannes sagde til Zakarias: „For at måle Jerusalem, for at se, hvor bredt det er, og hvor langt det er.“ Historien om genopbygningen af Jerusalem efter de halvfjerds års fangenskab og den historie, der begyndte i 1798, men endte i oprør, da den tredje engel ankom i 1844, identificerer begge det værk, som begyndte den 11. september 2001.

Det sydlige rige, byen Jerusalem og kong David er alle det „hoved“, hvor Guds karakter skal åbenbares. Det nordlige rige repræsenterer „legemet“, og da Herren besluttede endnu en gang at „forbarme sig over Jerusalem“ og at „trøste hende“ og endnu en gang at „udvælge hende“, identificerer Han beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, hvilket indbefatter sammenføjnngen af Laodikeas døde, tørre ben, og derefter disse bens genoplivelse til en vældig hær.

Dette værk er fremstillet i Ezekiels syvogtredivte kapitel, og det er fremstillet ved de nordlige og sydlige riger, som giver en lignelse på det værk at opfylde pagtens løfte om at skrive Hans lov på de hundrede og fireogfyrre tusindes hjerter og sind. Af de to stave identificeres den ene, og kun den ene, som hovedet, og hvis du tror, hvis dine øjne kan se, og dine ører kan forstå, identificerer dette den anden stav som legemet.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„På den grundvold, som Kristus selv havde lagt, byggede apostlene Guds menighed. I Skrifterne bruges billedet af opførelsen af et tempel ofte til at illustrere menighedens opbygning. Zakarias henviser til Kristus som Grenen, der skulle bygge Herrens tempel. Han taler om hedningerne som hjælpende i arbejdet: ‘De, som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel;’ og Esajas erklærer: ‘Udlændinges sønner skal bygge dine mure op.’ Zakarias 6:12, 15; Esajas 60:10.

Om opførelsen af dette tempel skriver Peter: »Kom til ham, den levende sten, som vel blev forkastet af mennesker, men er udvalgt af Gud og kostelig; og lad også jer, som levende sten, opbygge til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, til at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus.« 1 Peter 2:4, 5.

"I stenbruddet i den jødiske og den hedenske verden arbejdede apostlene og bragte sten frem for at lægge dem på grundvolden. I sit brev til de troende i Efesos sagde Paulus: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men medborgere med de hellige og Guds husfolk; opbygget på apostlenes og profeternes grundvold, med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesteinen; i ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren; i ham bliver også I sammen opbygget til en Guds bolig i Ånden.« Efeserne 2:19–22.

Og til korintherne skrev han: »Efter den Guds nåde, som er givet mig, har jeg som en viis bygmester lagt grundvolden, og en anden bygger derpå. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpå. Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. Men dersom nogen bygger på denne grundvold guld, sølv, kostelige stene, træ, hø, strå, da skal enhvers værk blive åbenbart; thi dagen skal gøre det klart, fordi det åbenbares i ild; og ilden skal prøve enhvers værk, af hvad slags det er.« 1 Korintherbrev 3:10–13.

„Apostlene byggede på en sikker grundvold, nemlig evighedens Klippe. Til denne grundvold bragte de de sten, som de havde hugget ud af verden. Ikke uden hindringer arbejdede bygmesterne. Deres arbejde blev gjort overordentlig vanskeligt ved modstanden fra Kristi fjender. De måtte kæmpe imod den fanatisme, de fordomme og det had hos dem, der byggede på en falsk grundvold. Mange af dem, der virkede som menighedens bygmestre, kunne lignedes med dem, der byggede muren på Nehemias’ tid, om hvem der står skrevet: ‘De, som byggede på muren, og de, som bar byrder, med dem, som læssede, arbejdede hver med den ene hånd på værket og holdt med den anden hånd et våben.’ Nehemias 4,17.“ The Acts of the Apostles, 595–597.